

bestemmelsen til den, der enten modtager Gaver af sine Undergivne eller benytter sin Stilling til at formaae dem til at laane sig Penge, indgaae Caution eller andre Forbindtligheder for sig, som kunne være dem til Tab eller virke til Skade for det gjensidige Tjenesteforhold. Ubetinget at forbyde Pengelaan mellem Foresatte og Undergivne turde neppe være hensigtsmæssigt, allerede af den Grund, at det, saaledes som Forholdene paa Grund af den nu indførte Rekruteringsmaade for Fremtiden ville stille sig, vil være næsten umuligt, at overholde saadant Forbud, cfr. Motiverne Pag. 118, der ofte vil føre til ubillige Resultater. At tillade Pengelaan af Undergivne efter forud erhvervet Samtykke af høiere Foresatte, vil sikkert vise sig som en upraktisk Bestemmelse, der derhos kun lidet vil være skiftet til at modvirke de ikke tilladte Laan. Saameget mindre fornødent bliver det da at stille „paa anden Maade at sætte sig i Gjæld til Undergivne“ sammen med Pengelaan (Motiverne l. c.). Dertil kommer endnu, at, naar man har villet indskrænke Strafbarheden af at lade Undergivne indgaae Forpligtelser for sig til det Tilfælde, at man har benyttet sin Stilling til dertil at formaae dem, synes der ingen Grund til, forsaavidt betræffer egentlige Pengelaan, at foreskrive nogen anden Regel (Nr. 128 og 129).

„Entledigelse“ i Slutningen af Paragraphen ombyttes med „Afskedigelse“, cfr. § 33 (Nr. 130).

9de Capitel.

Til § 152.

For at gjøre vedkommende militaire Befalingsmand opmærksomme paa, at de selv have at paasee, at ingen Indskriden af væbnet Magt finder Sted mod en samlet Mængde, forinden denne har erholdt den ved Grundlovens § 94 foreskrevne Opfordring, er det anseet tilraadeligt, at give Paragraphen et Tillæg i denne Retning. Det kunde nemlig synes tvivlsomt, om den militaire Befalingsmand, som med sine Folk blev stillet til den borgerlige Dyrigheds Disposition, selv havde Noget med Hensyn til

hvis Opfordring at varetage, eller om han ikke burde overlade det i saa Henseende Fornødent til vedkommende civile Embedsmand, og uden Videre kunde efterkomme dennes Opfordring til at angribe Mængden. Dette have vi imidlertid ikke kunnet antage; den militaire Befalingsmand bør ikke indskride, uden at han har forvisset sig om, at Mængden har modtaget det foreskrevne Tilhold, som han i alt Fald, om fornødent, selv maa kunne give den (Nr. 131).

Endeligen er en Redaktionsforandring foreslaaet i Paragraphens 10de Linie (Nr. 132).

Til § 153.

Nr. 133 gaaer blot ud paa en Redaktionsforandring.

Til § 154.

Ved denne Paragraph er indstillet 3 mindre betydelige Redaktionsforandringer (Nr. 134).

Til § 157.

Den blotte Overtrædelse af et Paalæg, der maatte gives af en Skildvagt eller en af de i § 156 nævnte Poster og Afdelinger, synes ikke at gjøre Anvendelse af Vaaben nødvendig mod den Skyldige, naar denne ikke lægger Hindring i veien for sin Anholdelse enten ved Modstand eller Flugt. Derfor er en Omflytning af Ordene i 7—Sde Linie: „eller overtræder de givne Befalinger“ foreslaaet (Nr. 135).

Til § 158.

Det er alene et Par Redaktionsforandringer, vi have indstillet til denne Paragraph (Nr. 136).

Til § 159.

Denne Paragraph er foreslaaet givet en forandret Redaction, i hvilken er optaget et skærpene Moment foruden dem, Udkastet ommelder. Under Forudsætning af, at Nr. 6 vedtages, have vi antaget, at Straffen maatte kunne gaae til Strafarbejde indtil 2 Aar. (Nr. 137).

Til § 162.

Da det forstaaer sig af sig selv, at enhver Befalingsmand staaer til Ansvar for, hvad han som Saadan foretager sig, turde det være ufornødent her udtrykkeligt at udtale dette (Nr. 138).

Det, der karakteriserer den i nærværende Paragraph omhandlede ulovlige Besiddelsestagelse (Flyndring) fra det „ulovligen at